

ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΠΑΡΕΙ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο Φαίδων Γεωργίτσος θυμάται

Του Παναγιώτη Νικολάου

Όπως γράψαμε και στην περασμένη εβδομάδα, ο γνωστός κι αγαπητός σε όλους Φαίδων Γεωργίτσος βρέθηκε τις τελευταίες ημέρες στο Σίδνεϊ. Την περασμένη εβδομάδα είχαμε παρουσιάσει μία συνέντευξη για τους σκοπούς της έλευσής του στην πόλη μας και σήμερα θα θυμηθούμε μαζί με τον καταξιωμένο Έλληνα ηθοποιό το ξεκίνημά του και κάποιες χαρακτηριστικές στιγμές της καριέρας του. Ο Φαίδων Γεωργίτσος είναι ένας από τους μεγάλους πρωταγωνιστές της χρυσής εποχής του ελληνικού κινηματογράφου κι αν όλα πάνε καλά θα τον έχουμε και πάλι κοντά μας τον προσεχή Απρίλιο, ώστε να παρουσιάσει την θεατρική παράσταση «Ο φιλόσοφος Ξάνθος κι ο δούλος του Αίσωπος». Είς το επανιδείν λοιπόν.

- Αγαπητέ Φαίδωνα θα ήθελα να μου πεις για το καλλιτεχνικό σου ξεκίνημα.

- «Από το 1959 μέχρι το 1970 ήμουν με την Μπέτυ Αρβανίτη και για να είμαι ειλικρινής της χρυσιάω πάρα πολλά. Στο σχολείο ήμουν κουμπούρα, εκτός από τα μαθηματικά και τις εκθέσεις στα οποία ήμουν πάρα πολύ καλός. Στα φιλολογικά μαθήματα δεν έστρωνα τον πισινό μου κάτω να διαβάσει με τίποτα. Τα μαθηματικά τα έπιανα στον αέρα και γι' αυτό ήμουν πολύ καλός. Είχα μπει και στη σχολή ναυτικών δοκίμων το 1956 για να γίνω ναύαρχος, όμως δραπέτευσα μετά από έναν χρόνο. Μάλιστα, την ίδια χρονιά που έδωσα εξετάσεις είχε δώσει κι ο Αλέκος Παναγιούλης, τον οποίο τον είχαν κόψει στα αγγλικά.

Μετά από κάποια στιγμή τα πράγματα δυσκόλεψαν. Δεν ήξερα τι να κάνω. Έδωσα εξετάσεις στον Κουν και πέρασα πρώτος, παίρνοντας υποτροφία. Γι' αυτό κι όλες έμεινα, γιατί δεν είχα το τρακοσάρι (σ.σ. 300 δραχμές) να πληρώνω τα δίδακτρα. Μάλιστα, όχι μόνο δεν πλήρωνα, αλλά με έβαλαν και κουβαλούσα τα σκηνικά εκεί και μου έδιναν 20 δραχμές την ημέρα. Έβγαζα και μεροκάματο. Έτσι ξεκίνησα.

Αμέσως μετά με πήρε ο Ντασέν κι έπαιξα εκείνη την περίφημη σκηνή με την Μελίνα και τον Παπαμιχαήλ που έκανα το ναύτη. Ακολούθησε ο Κακογιάννης στην 'Εγοίκα' και μετά με τον Κανελλόπουλο έπαιξα στον 'Ουρανό' και βα-

φτίστηκα πρωταγωνιστής σε μια ταινία που πήρε και πολλά βραβεία. Η συνέχεια, το 1963, με τις καλές εμπορικές ταινίες. Όπως τα 'Κόκκινα Φανάρια' του μεγάλου Βασιλή Γεωργιάδη που ήταν υποψήφια και για όσκαρ. Μετά άρχισε η ανοδική πορεία».

- Υπάρχει και μία κλασική σκηνή, αυτή με το μουστάκι.

- «Αυτή είναι μία ταινία του 1966, 'Οι Θαλασσιές Οι Χάντρες'. Η συγκεκριμένη σκηνή έχει σχέση με το γεγονός ότι αντέδρασα όταν μου είπαν για πρώτη φορά να παίξω κωμωδία. Το 1966 είχα υπογράψει αποκλειστικό συμβόλαιο με την 'Φίνος'. Πήγα αμέσως μετά με την Τζένη Καρέζη στο Βάι, στην Κρήτη και γυρίσαμε την ταινία 'Εκείνος Κι Εκείνη'. Τότε ο κινηματογράφος παίρναγε μεγάλες δόξες. Να σκεφτείς Παναγιώτη, ότι όταν είχαμε πάει στο αεροδρόμιο για να πετάξουμε για την Κρήτη είχαν μαζευθεί όλοι οι δημοσιογράφοι της Αθήνας να μας φωτογραφίσουν που πηγαίναμε να γυρίσουμε την ταινία. Μεγάλες δόξες. Πήγαμε στον Άγιο Νικόλαο και μετά στο Βάι. Θυμάμαι πως δεν είχα πάει στο χωριό μαζί με τους άλλους αλλά έμεινα στην παραλία, σε ένα αντίσκηνο, μαζί με τον Γερμανό διευθυντή φωτογραφίας.

Όταν επέστρεψα στην Αθήνα μετά από έναν μήνα περίπου μου λέει ο Φίνος 'σε περιμένει πάνω ο Δαλιανίδης'. Του λέω 'τι να με κάνει ο Δαλιανίδης; Μου απαντά 'να παίζεις σε ένα μουζικάλ'. 'Καλά', του λέω, 'μάρμαπα Φίνο, δεν σου έχω πει ότι δεν θέλω να παίξω σε κωμωδίες και τέτοια; Την κωμωδία τότε την θεωρούσαν παρακαταναή. Τελικά, πάω πάνω

μόνο τα δράματα. Σήμερα όμως από τις μόνες ταινίες που με ξέρει ο κόσμος είναι από τις κωμωδίες. Από τα δράματα που έχω κάνει δεν παίζεται ούτε ένα. Αν εξαιρέσουμε το 'Όλγα Αγάπη Μου' και το 'Κατάσκοπος Νέλλη', δυο-τρεις ταινίες δηλαδή, οι υπόλοιπες πενήντα εξαφανίστηκαν».

- Μίλησες για «μεγάλες δόξες» του ελληνικού κινηματογράφου. Που οφείλονταν αυτές;

- «Ο κινηματογράφος ήταν τότε το καινούργιο κοσκινάκι. Υπήρχε κι ο Φίνος, ο οποίος κατάφερε οι ταινίες να είναι τεχνικά άφογες κι

«Παντού έχει περάσει σαν ημερομηνία γέννησής μου η 21η Ιανουαρίου. Δεν ξέρω από που βγήκε αλλά είναι λάθος. Έχω γεννηθεί στις 26 Ιανουαρίου και το γράψατε σωστά στον 'ΚΟΣΜΟ' την περασμένη εβδομάδα».

- Από ότι ξέρω έχεις ασχοληθεί και με τον αθλητισμό.

- «Γεννήθηκα έξω από το γήπεδο του Πανιωνίου στη Νέα Σμύρνη. Τότε δίπλα από το γήπεδο του Πανιωνίου υπήρχε από την ανατολική πλευρά ένα πολύ μεγάλο ρέμα και διάφορα περιβόλια. Στα χρόνια του πολέμου και της κατοχής παίζαμε στις αλάνες με πάνινες μπάλες. Θυμάμαι πάντα που ήθελα να πηγαίνω στο γήπεδο του Πανιωνίου και να ασχολούμαι με τον αθλητισμό. Έτρεχα με φόρα και πήδαγα το ρέμα και στο γήπεδο είχα το δικό μου λαγούμι στην μάντρα, έβγαζα την πέτρα κι έμπαινα μέσα, μαζί με κάποια άλλα πιτσιρικά.

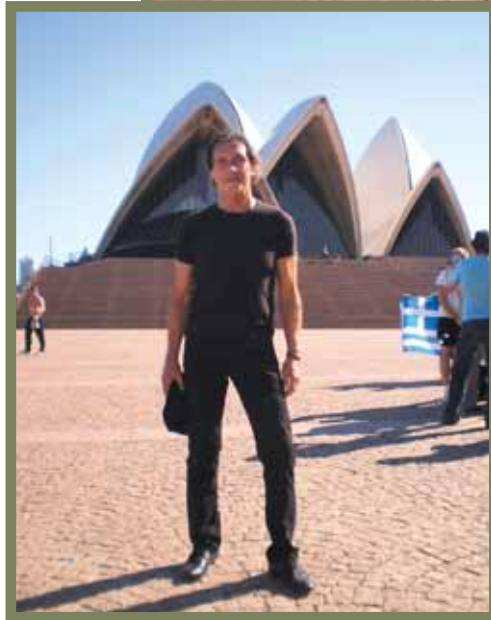
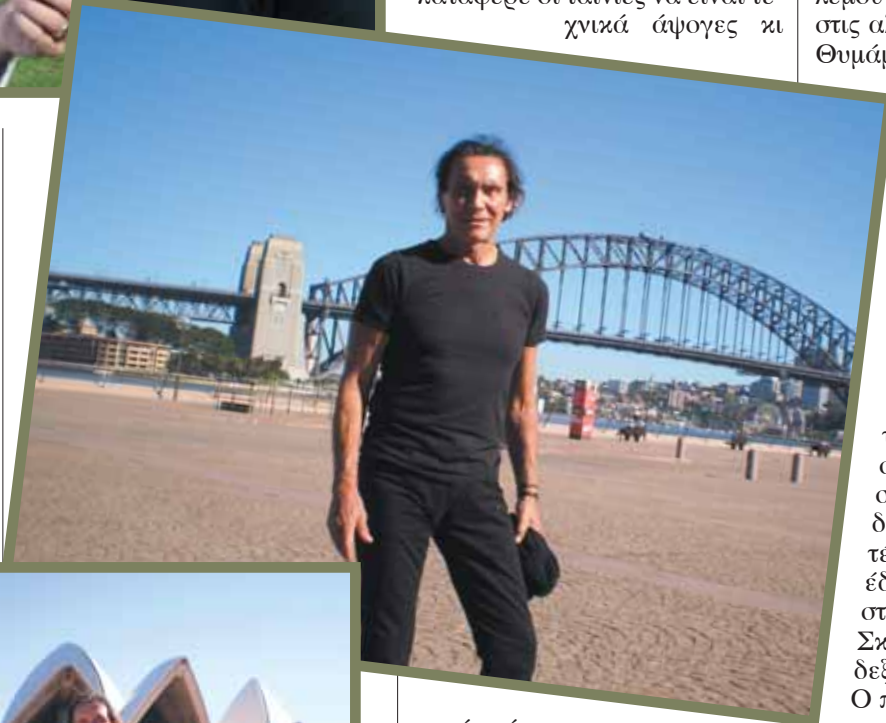
Αργότερα, ήμουν αθλητής του Πανιωνίου και στον στίβο και στο μπάσκετ. Ξεκίνησα από το ποδόσφαιρο αλλά ήλθε ο πατέρας μου μία φορά και με έδειρε, με έκανε ρεζίλι στον προπονητή μου τον Σκορδίλη που ήταν ο έξω δεξιά του Πανιωνίου τότε. Ο πατέρας μου θεωρούσε ότι οι ποδοσφαιριστές ήταν αλίητες και με έκανε μαύρο στο ξύλο. Έτσι δεν ξαναπάτησα, αλλά μετά μου επέτρεψε να πάω στο μπάσκετ. Είχα τότε τον Φαίδωνα Ματθαίου (σ.σ. τον «πατριάρχη») για προπονητή, το 1952. Είχα όμως και δύο βουλκανικά ρεκόρ σαν παιδί.

Δυστυχώς, ο Πανιώνιος φέτος δεν τα πάει καλά. Φαίνεται πως ο πρόεδρος του δεν διαθέτει χρήματα. Αντί να αγοράζει παίκτες, μόνο πουλάει. Έτσι μου φαίνεται».

- Τώρα που θα πας πίσω στην Ελλάδα τι θα κάνεις;

- «Θα γυρίσω στη Σχολή που είμαι δάσκαλος. Θα ξεκινήσω πρόβες στην 'Μήδεια' του Ευρωπιδή και παράλληλα θα στήσω το σκελετό για το στεγασμένο θέατρο που θα φτιάξουμε στο πολιτιστικό κέντρο 'Κερωπία'. Γράφεται με ωμέγα επειδή είναι στην περιοχή της Κρωπίας, δηλαδή του Κρωπίου. Η 'Κερωπία', λοιπόν, είναι ο παρακεϊμένος της Κρωπίας». (γέλια) (*)

(*) Στην αρχαία ελληνική στον παρακεϊμένο είχαμε συλλαβική αύξηση (το πρώτο σύμφωνο της ρίζας της λέξης +ε). Έχουν διασωθεί μέχρι σήμερα πολλές λέξεις, κυρίως μετοχές, παρακεϊμένοι: πεπραγμένα, τεθωρακισμένα, καταγεγραμμένα κ.λ.π.

αυτό είναι που έδωσε τη μεγάλη ώθηση. Βέβαια, υπήρχαν και μεγάλοι συγγραφείς τότε. Ο Δαλιανίδης θα πρέπει να πούμε ότι σαν συγγραφέας ήταν μαθητής του Σακελλάριου, του Γιαννακόπουλου, του Πρετεντέρη, του Ψαθά, του Τσιφόρου. Από εκεί άντλησε ιδέες κι έκανε τα σενάρια τα οποία ήταν πολύ σύγχρονα κι άρεσαν στη νεολαία».

- Όταν έγινε η τηλεόραση αυτό το «καινούργιο κοσκινάκι» υπήρξαν οι ανάλογες καλλιτεχνικές επιτυχίες;

- «Ο Βασιλης Γεωργιάδης την δεκαετία του '70 έκανε το 'Ο Χριστός Ξανασταυρώνεται' και τους 'Πανθούς', ενώ έγιναν κι άλλα σπουδαία έργα. Επίσης, στις αρχές της δεκαετίας του '90 ο Δαλιανίδης έκανε το 'Τρίτο Στεφάνι' του Ταχτσή. Καταπληκτικό σίριαλ. Τον Δαλιανίδη τον σνόμπαραν ότι έκανε μόνο εμπορικά. Ξαφνικά έκανε το 'Τρίτο Στεφάνι' και αναδείχθηκε σε πολύ μεγάλο σκηνοθέτη. Έχω και μία φωτογραφία, που ήταν η τελευταία του πριν πεθάνει. Είχαν έλθει στο σπίτι μου, ο Δαλιανίδης, η Χρονοπούλου, ο Καρράς, η Σαπουντζάκη κι είμαστε σε μία φωτογραφία στο κτήμα μου. Είναι μνημιώδης φωτογραφία».

- Υπάρχει μια παρεξήγηση με την ημερομηνία γέννησής σου. Θες να μας πεις γι' αυτό;

- Γιατί δεν ήθελες την κωμωδία;

«Νόμιζα τότε ότι Τέχνη ήταν